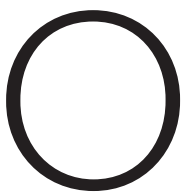

Patrick Greeven (1954-2025)

Patrick gaf de natuur tot zijn laatste dag een **klinkende stem**

Als geweten van de natuurbescherming streed bosecoloog Patrick Greeven onvermoeibaar voor bomen en dieren. Het eerste wildviaduct in ons land kwam uit zijn koker.

tekst **Dana Ploeger**

p de dag dat er twee zeer belangrijke natuurvergaderingen plaatsvonden, met een flinke afstand ertussen, stapte

Patrick Greeven met forse tegenzin in de auto van zijn collega van de Werkgroep Natuurlijk Zeist-West. Een uitzondering, want de natuurstrijder deed al zijn werk consequent op de fiets, met in twee fietstassen zijn archief. Zo kon hij bij inspraakavonden altijd de juiste documenten uit zijn tas vissen.

Patrick werd wel het 'geweten van de natuur' genoemd; zodra er een boom, dier of compleet natuurgebied in de knel kwam, sprong hij in de bres. Weloverwogen legde hij uit wat een bouw- of verkeersplan voor desastreus effect zou hebben op het leven van de kamsalamander, de boommarter of op de ecologie als geheel.

Alles deed hij op vrijwillige basis; hij weigerde aan de natuur te verdienen. Uiterst sober leefde hij van een kleine erfenis van zijn ouders en was een bekende bij de kringloopwinkel.

De mens in harmonie met de natuur was zijn levensmotto. Met als rode draad het zorgen voor verbinding tussen natuurgebieden. Onvermoeibaar en goedgemutst zette hij zich in voor onder andere de Stichting Milieuzorg Zeist en omstreken, IVN De Bilt, Stichting Beter Zeist, voor het behoud van het Sanatori-

umbos en de werkgroep Faunapassages Zeist.

Zo was hij initiatiefnemer van het allereerste wildviaduct in Nederland, onder de A28, waardoor de Vechtplassen en de Utrechtse Heuvelrug met elkaar verbonden bleven. Ook zorgde hij ervoor dat bij een nieuwbouwplan in Zeist om bestaande bomen heen werd gebouwd en dat het crematorium op zijn advies een plek onder de grond kreeg.

De natuuractivist kende iedereen en iedereen kende hem. Zijn drijfveer om de relatie tussen mens en natuur te herstellen, gaf hem toelozende energie. Hij was tachtig uur per week bezig met het indienen van bezwaren, mondelinge toelichting geven bij raadsvergaderingen of informatieavonden organiseren voor bewoners.

Patrick was een dossiervreter, hij las veel en verweefde wetenschappelijke kennis toegankelijk in pleidooien. Projectleiders en gemeenteraadsleden maakten graag gebruik van zijn expertise. Als je met hem te

maken kreeg, moest je wel opletten dat je hem niet afkapte.

Patrick kon erg uitweiden, want zei hij: "Natuurwetten en het ecosysteem zijn te complex voor één A4-tje." Wanneer hij zich niet serieus genomen voelde, verliet de man met lange paardenstaart de bijeenkomst. Hij bleef trouw aan zichzelf.

Eenmaal thuis kon hij zijn verhaal kwijt bij de stralende, liefdevolle Beatrijs van de Lisdonk met wie hij bijna dertig jaar samenleefde. Een wederzijdse vriendin bracht de veertigers met elkaar in contact en tijdens die kennismaking ontdekten ze dat ze elkaar al eens op de fiets in het bos waren tegengekomen en toen hun ogen al niet van elkaar af konden houden.

Beatrijs begreep niet altijd waarom Patrick bij tegenslagen niet eens flink wilde vloeken. Maar zo zat de integere natuurminner niet in elkaar. Hij bleef de nuance opzoeken en zei dan: "Je moet optimaal je best doen en je niet hechten aan het eindresultaat". In dialogen hield hij wederzijds respect en bleef constructief.

Competitief

Toch ging verliezen hem slecht af, daarvoor was hij te competitief. Als kind al liet hij bij spelletjes nooit zijn vijf zusjes of oudere broer winnen. Patrick, die 'de piraat' genoemd werd vanwege zijn luie oog, speelde het liefst met vriendjes in het Sanatoriumbos achter hun huis in Zeist.

Hutten bouwen, in bomen klauteren en kapotte knieën waren dagelijkse kost. In hun gezin was het een liefdevolle chaos. Vader Gerard, werkzaam als vertaler, en moeder Mathilda waren beschadigde mensen, beiden groeiden zonder vader en in armoede op. Ze deden erg hun best, maar hadden weinig gezag. De deur stond immer open voor iedereen en vriendjes aten geregeld mee, maar de kinderen vochten als leeuwen en voedden elkaar deels op.

Waar zijn oudste broer zich afzette door het criminele drugspad op te gaan, ontpopte Patrick zich als het geweten van het gezin. Hij liep drie krantenwijken, bracht elke dag zijn zusjes naar school en ging tot zijn vijftiende mee naar de kerk.

Na een jaartje scheikunde, wiskunde en natuurkunde studeren in Utrecht stapte hij over naar bosecologie aan de Landbouwuniversiteit Wageningen – hij weigerde met zoveel chemicaliën te werken.

Nog thuiswonend fietste hij vanuit Zeist naar de universiteit of las

Hutten bouwen, in bomen klauteren en kapotte knieën waren dagelijkse kost

de dictaten in de bus. Hoge cijfers halen was hij gewend, maar hoe hij ook zijn best deed, hij ontving weinig erkenning van zijn ouders. Hij was wel dankbaar dat ze hem de liefde voor de natuur hadden bijgebracht.

Patrick, inmiddels met lange haren en versleten spijkerbroeken, ging vaak met vrienden en familie naar popfestivals. De Greevens hadden op Pinkpop een vaste stek waar hij stapels pannenkoeken bakte.

Op zijn negentiende werd hij smoorverliefd op de zestienjarige Ariane en zij op hem. Een paradijselijke liefde. Maar toen zij zes weken later verongelukte voor haar ouderlijk huis verpulverde zijn hart. Hij zat drie dagen stilnetjes op zijn kamer.

Enige jaren later maakte hij samen met zijn toenmalige vriendin Agnes een lange reis naar India. Dat leidde tot een ommezwaai: hij werd tot in zijn ziel geraakt door natuurvolkers die in alle eenvoud diep verbonden met elkaar en de natuur samenleefden.

Hij besloot dat voorbeeld te volgen door heel basaal te gaan leven: alcohol, koffie en vlees zou hij nooit meer nuttigen. Zelfs op een terrasje bleef hij staan terwijl zijn vrienden koffie bestelden: immer principieel.

In de eerste jaren na zijn studie was hij nog druk bezig met solliciteren, maar er was weinig werk in zijn vakgebied. Aan de eisen die potentiële werkgevers stelden, zoals zijn haren afknippen of verplicht een stropdas dragen, gaf de jongeman niet toe.

Thuis wonen

Hij stortte zich op legio natuurprojecten, al bleef zijn vader zeggen 'dat het toch vreemd was dat hij geen betaald werk had'. Omdat Patrick tot zijn veertigste thuis woonde, zorgde hij als vanzelfsprekend eerst voor

Naschrift beschrijft het levensverhaal van bekende en minder bekende mensen die recent zijn overleden. Een tip? Mail die kort na iemands overlijden naar naschrift@trouw.nl
Of per post naar Trouw/Naschrift, postbus 859, 1000 AW Amsterdam

Toen zijn broer Michel in 1992 vermist raakte, zocht Patrick met gevaar voor eigen leven mee

zijn zieke moeder en daarna voor zijn vader met parkinson. Dat kostte hem de nodige moeite en hij miste een blijk van dank.

Patrick's passie viel elders wel op. Meermaals werd hij door politieke kopstukken gevraagd actief te worden, maar hij sloeg dergelijke aanbiedingen structureel af. Autonoom en gelijkwaardig aan de natuur wilde hij blijven.

Zijn principes en overtuigingen zorgden wel voor ophef. Op het moment dat de Stichting Milieuzorg Zeist bij het wildviaduct teveel water bij de wijn deed, stapte hij uit het bestuur. Later keerde hij weer terug; rancuneus bleef hij niet. Hij koos eenvoudigweg altijd partij voor de natuur.

Slechte ruil

Zoals die keer dat hij merkte dat het Utrechts Landschap, waar hij op zich prima mee samenwerkte, bij voormalig vliegbasis Soesterberg een in zijn ogen slechte natuurruil voor de zandhagedis en veldleeuwerik had geregeld. Ook zijn verontwaardiging over het verdwijnen van de laatste groeiplek van zonnedauw stak hij niet onder stoelen of banken. Toen regelde hij dat er kritische stukken in *Het Utrechts Nieuwsblad* verschenen.

In de zomer gingen Beatrijs en hij altijd een maand op pad. Vliegen deed hij niet meer, dus gingen ze met de tent, het liefst wandelen in de bergen. Ook dan had Patrick oog voor de ander. Zo pakte hij geregeld haar rugzak over als de wandeltocht te zwaar werd en toen hij tijdens een vulkaantocht een oververmoeide toerist langs de weg trof, sjouwde hij de man gerust op zijn rug de berg op.

Patrick ging door roeien en ruiten. Zeker toen zijn broer Michel in 1992 vermist raakte, bemoeide Patrick zich actief met het politieonderzoek en zocht met gevaar voor ei-

Alles deed hij op vrijwillige basis; hij weigerde aan de natuur te verdienen

gen leven contact met de drugswereld. Een diepe wond bleef toen hij nimmer gevonden werd.

Vanuit zijn kennis over het hindoeïsme en boeddhisme wist Patrick dat je de cyclus van het leven niet kon afdwingen. Dat leerde hij als actief lid bij de beweging van de Indiase spirituele leidster Amma. Beatrijs en hij zetten zich jarenlang in voor deze gemeenschap, waar hij de permacultuurtuin ontwierp en verzorgde en trouw de afwas deed tijdens activiteiten.

Landschapspijn

Nooit op de voorgrond, maar daar waar hij zich het meeste thuis voelde: in het werk dat gedaan moest worden. Tot er gemor ontstond binnen de groep, toen stapte hij op. Harmonie bleef zijn doel.

De laatste jaren had Patrick steeds meer last van zogeheten 'landschapspijn' en verdroeg de verwoesting van de natuur steeds minder. Milieuzaken en procedures werden complexer, waarvoor hij zich juridisch ging bijscholen.

In 2024 was hij eiser bij de drie dagen durende zitting van de Raad van State over de verbreding van de snelweg A27 ten koste van natuurgebied Amelisweerd bij Utrecht.

In 1982 was hij een van de eerste actievoerders bij de protesten geweest en nu, ruim veertig jaar later, kon hij op iedere vraag van de staatsraadsleden antwoord geven. Hij kende de 25 ordners uit zijn hoofd. Met zijn kennis dwong hij respect af.

Dat Patrick steeds vaker bij dergelijke procedures bakzeil moest halen, frustreerde hem zeker. Toch zou hij nooit zijn stem verheffen; hij bleef gedecideerd zijn punt maken.

Vrienden en familie probeerden hem geregeld los te scheuren van zijn activiteiten. Maar zijn gedrevenheid ging boven gezelligheid – voor zijn omgeving niet altijd mak-

kelijk. Behalve met Oudjaar als Patrick emmers oliebollen bakte, en met Pasen als hij met vrienden de natuur introk om naar de zonsopgang te kijken.

Met zijn vrouw sprak hij af om iedere woensdag eropuit te trekken, te voet of met de fiets. Meestal bezocht het stel dan een project van Patrick. Maar na een paar woensdagen kwamen er toch weer werkafspraken tussen. Daarin was hij hardhoofdig.

Er werd altijd wel een beroep op hem gedaan, zoals helpen bij de bijenoase of de lokale voetbalclub die een nieuw clubgebouw wilde dat in verbinding stond met de omgeving.

Beatrijs voelde zich desondanks geliefd en gezien. Pas nog gaf hij haar het tweedehands boekje *Ik ben stapel op jou*. Aandacht aan zichzelf gaf hij nooit. Zijn zus Petra hing rond 5 december eens stiekem nieuwe schaatsen aan de deur, want zijn oude hingen met ducttape aan elkaar.

Rouwbakfiets

Toen deze zomer bleek dat de ingezette leukemiebehandeling niet aansloeg, gaf Patrick zich over. Zijn oerkracht was op, zei hij. Hij verkeerde veel in meditatie en reisde in zijn hoofd terug naar de Himalaya waar hij als reiziger zo had genoten.

De laatste dagen werd hij trager en aandachtiger. Voor eenieder die langskwam had hij nog een persoonlijk woord, veelal over het belang van het collectief. Hij ervaaarde zijn leven als voldragen, maar niet als voltooid. Gevolgd door een grote schare werd Patrick met de rouwbakfiets naar het crematorium gebracht, de plek waar hij zijn groene stempel nog op had gedrukt.

Patricius Bernardus (Patrick) Greeven werd geboren op 6 oktober 1954 in Zeist en overleed op 12 november 2025 in Driebergen.